

KAPITOLA DRUHÁ

ZLATÝ CHLAPEC Z RIA

Když malý Vini vyhlédl z okna ve čtvrti São Gonçalo, uviděl na ulici skupinu starších chlapců, kteří si s pomocí kartonů od mléka stavěli branky. Poté začali hrát, sice jen s odřeným a zabláceným míčem, ale tomu, kdo je sledoval, to i tak připadalo zábavné.

Vini se v té chvíli plně soustředil na jejich zápas, takže nebral v potaz, v jakém prostředí k němu dochází, ať již šlo o špinavou vodu, odpadky na zemi nebo třeba i jakým trpí obyvatelé této části Ria nedostatkem jídla. Byl nicméně dost starý na to vědět, že São Gonçalo dokáže být nebezpečné. Jeho rodiče, Vinícius a Fernanda, kteří se v této rozsáhlé a přelidněné čtvrti svého času usadili, se přitom snažili zdejším těžkým životem protloukat co nejlépe.

Najednou se z jednoho konce ozval nějaký velký hluk, takže k oknu došla i jeho matka a nervózně se začala rozhlížet. Fotbalisté i se svým špinavým míčem už mezitím zmizeli, ale jinak nic mimořádného neviděla, přesto však svého syna odvedla do vzdálenější části místnosti.

Když se jeho rodiče zrovna netrápili strachem, že je na tomto předměstí někdo přepadne nebo vykradne, usilovně přemýšleli, jak vyjít s penězi, protože pracovních příležitostí bylo málo, zatímco účty se platit musely.

„Co budeme dělat,“ ptala se Fernanda svého manžela. „Jak můžeme svým dětem zajistit lepší život?“ Nevěděl, jen ji objal a řekl „my to zvládneme, nesmíš podlehnout malomyslnosti“, i když v duchu se spíš spoléhal na nějaký zázrak. „Ano, zvládneme to,“ odpověděla mu se statečným úsměvem na tváři a vzápětí pohlédla na jejich tři děti. Vini seděl na podlaze, sestra Alessandra a mladší bratr Netinho vedle něj.

Nejdůležitější úkol otce spočíval v nalezení práce. Po týdnech hledání se mu to skutečně podařilo, ovšem nikoliv v dané části města – vypadalo to prostě, že každou dobrou zprávu doprovázela i nějaká špatná, jelikož v tomto případě bude valnou část dne pryč z domova a nebude se tudíž moci věnovat svým dětem. Nakonec nicméně nastalou

